

gusten, de smalle Øjne ophovnede som af megen Graad eller megen Whisky. Vennernes Frafald, Tidens hele Vanart forargede ham og havde gjort ham til Pessimist. I sin Ensomhed, forladt af Jørgen Berg, Karl May og de andre, som han plejede at laane Penge af, skilt ogsaa fra Susse Frederiksen, hos hvem han det sidste halve Aar havde haft Tilhold, desuden opsagt fra sin Plads ved Bladet paa Grund af sin Dovenskab, nød han sig selv som en tragisk Skikkelse, Københavns sidste Bohême.

Ganske upaavirket af Mads Vestrups Dommedagspræken var dog heller ikke han. Ud paa Natten, efter Lukketid, naar han var bleven ene med sin sidste Sjus, udviklede han for Tjener Hansen og den andægtige Piccolo en dyster Livsfilosofi, der bevægede ham selv stærkt.

»Livet er kun Smerte, Hansen!« sagde han med Haanden om sit Glas. »Det bedste er, slet ikke at være født. Vi kommer til Verden under Lidelser, og vi dør under Lidelser. Og efter Døden? Hvad er Evigheden? Mørke, — Hansen! Evig Nat og Tavshed. Har De tænkt paa det?« —

Mads Vestrup selv gik under alt dette modløs omkring, knuget af den samme Ensomhedsfølelse, der i hans Studentertid havde hvilet saa tungt paa ham i den store, fremmede By. Ligesom dengang vaagnede der hver Dag paany en mørk og fjendtlig Stem-